

แฟ้มคดีที่ 1
ความปรารถนาของแต่ละคน

บทนำ

เมื่อเรียนจบคาบวิชาของมหาวิทยาลัย โอซาวะ ฮารุกะก็มุ่งหน้าสู่
เส้นทางขึ้นเนินซึ่งมีต้นโอ้* เรียงรายเพื่อไปพบคนคนหนึ่ง
ใบไม้ที่ถูกล้อมเป็นสีเหลืองปลิดปลิวแผ่วพลิวลงสู่เบื้องล่าง
ขณะนี้เริ่มเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงอย่างจริงจังแล้ว
หญิงสาวได้รับโทรศัพท์จากอิชชิน นายชายของไซโต ยาคุโมะซึ่งเป็น
เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยเมื่อคืนวาน
'ถ้ามีเวลา ฟรุ้งนี้ช่วยแวะมาหาหลังเลิกเรียนทีนะ'
สำหรับฮารุกะ นี่เป็นคำเชื้อเชิญที่เธอปรารถนา
เมื่อก้าวขึ้นจนสุดเนินก็เริ่มมองเห็นประตูดัด ด้านข้างนั้นคืออิชชิน
เจ้าอาวาสผู้สวมชุดซามูเอะ** กำลังใช้ไม้กวาดทำความสะอาดสวน แต่ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะส่งเสียงทักทาย อีกฝ่ายก็โบกไม้โบกมือให้ยกใหญ่จนตัว
แทบลอย
"ลั้วดีค่ะ"

* ต้นแปะก๊วย

** ชุดที่พระญี่ปุ่นสวมใส่เวลาทำงาน ท่อนบนเป็นเสื้อแขนทรงกระบอก ท่อนล่างเป็นกางเกง

8 นักสืบวิญญาณยาคุโมะ SECRET FILES

ฮารุกะหยุดยืนหน้าประตูวัดแล้วค้อมศีรษะทักทาย

"ดีใจจังที่หนูมา"

อิซซึนยิ้มอย่างอ่อนโยนราวพระโพธิสัตว์ ดวงตาข้างซ้ายของเขาเป็นสีแดงฉานเนื่องจากใส่คอนแทกเลนส์

การที่เขาใส่คอนแทกเลนส์ไม่เหมาะกับตัวเขานี้เพราะมีเหตุผล

มันคือความรักซึ่งเขามีต่อยาคุโมะผู้เป็นหลานชาย

ยาคุโมะถือกำเนิดพร้อมดวงตาข้างซ้ายสีแดงและความสามารถอันพิสดารคือการมองเห็นวิญญาณของผู้วายชนม์ จึงทำให้เขาถูกคนรอบข้างรังเกียจ และกระทั่งเกือบถูกแม่แท้ๆ สังหาร

อิซซึนอยากเข้าใจความทรมาณของหลานชายให้ได้แม้เพียงน้อยนิด จึงสวมคอนแทกเลนส์สีแดงที่ตาซ้ายอย่างเปิดเผย

"ฉันมารบกวนวันนี้จะดีแล้วจริงๆ หรือคะ" ฮารุกะถามอิซซึน

"แน่นอนอยู่แล้ว ก็วันนี้เป็นวันพิเศษนี่นา"

นักบวชหรีตตาลแล้วแยมยิ้ม

"วันพิเศษ?"

"ใช่ อาตมาเลยตั้งใจว่าจะเล่าเรื่องต่อจากก่อนหน้าให้ฟังนะ"

"อดีตของยาคุโมะ...หรือคะ"

อิซซึนพยักหน้าหงึกใหญ่แทนคำตอบ

ประมาณหนึ่งสัปดาห์ก่อน ฮารุกะได้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีใหญ่คดีหนึ่ง และเมื่อวันที่เธอมาเยือนที่นี้อิซซึนก็กำลังจะเล่าให้เธอฟังเกี่ยวกับอดีตของยาคุโมะ ทว่าเจ้าตัวเข้ามาขวางไว้เสียก่อน

'วันหลังมาคุยกับอาตมาใหม่ละ'

ตอนนั้นอิซซึนกระซิบบอกหญิงสาวเช่นนี้ ดูทำว่านั่นไม่ใช่แค่คำชวนตามมารยาท

ฮารุกะรู้สึกไม่ค่อยดีนักกับการสอดรู้เรื่องในอดีตทั้งที่เจ้าตัวไม่ยอมพูดถึง แต่ขณะเดียวกันเธอก็มีความปรารถนาอยากรู้เรื่องของยาคุโมะให้มากขึ้นแม้เพียงสักนิดก็ยังดี

สำหรับหญิงสาว ยาคุโมะไม่ใช่แค่เพียงเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย
ความสัมพันธ์ของทั้งสองเริ่มต้นขึ้นในวันที่ฮารุกะถูกดึงเข้าไปพัวพัน
ในคดีเกี่ยวกับวิญญาณ

ยาคุโมะใช้การมองเห็นวิญญาณอันเป็นความสามารถพิเศษที่มีอยู่ใ
ปมปริศนาทางวิญญาณ และนำไปสู่การไขคดีฆาตกรรมที่ไม่เคยมีผู้รู้เห็น
มาก่อน

นับจากนั้นฮารุกะก็ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีมากมายพร้อมกับเขา

ยาคุโมะยังเคยช่วยชีวิตเธอไว้ด้วย

เจอหน้ากันที่ไรทั้งสองเป็นต้องกีดกัน แต่รู้สึกตัวอีกครั้งยาคุโมะกลับ
กลายเป็นคนสำคัญซึ่งฮารุกะไม่อยากสูญเสีย ทั้งยังเป็นคนที่เธอเชื่อใจที่สุด
ไปเสียแล้ว

กระนั้นกลับมีเรื่องมากมายเกี่ยวกับยาคุโมะซึ่งเธอไม่รู้โดยเจเพาะเรื่อง
ของเขาก่อนจะได้รู้จักกัน ดั่งนั้นฮารุกะจึงอยากรู้

สายลมพัดวูบผ่านไป

"รอมานานแล้ว"

เสียงหนึ่งลอยมาพร้อมลมและดั่งขึ้นเบื้องหลัง

ไม่ใช่เสียงของอิชิชิน

ใครนะ

เธอเหลียวหลังไปมองทว่าไม่พบใคร

"เสียงเมื่อก็..."

"หนูฮารุกะก็ได้ยินเหมือนกันหรือ"

ฮารุกะรู้สึกสับสน ทว่าอิชิชินพยักหน้าหลายต่อหลายครั้งอย่างพึงพอใจ

"คะ?"

"จะยื่นคุยตรงนี้ก็กระไรอยู่ ไปกันเถอะ"

อิชิชินแหงนหน้ามองฟ้าซึ่งเริ่มเจือสีแดงด้วยท่าทางหวนระลึกถึง
ความหลัง ก่อนจะเดินตัดสวนหินมุ่งหน้าไปยังบริเวณที่อยู่อาศัย

ฮารุกะรู้สึกวุ่นวายในใจที่นั่นดูเศร้าสร้อยอย่างบอกไม่ถูก

10 นักสืบวิญญาณยุคโมะ SECRET FILES

เจ้าของบ้านนำทางเธอไปยังห้องรับแขกซึ่งอยู่ไม่ห่างจากประตูบ้านนัก เป็นห้องปูด้วยเสื่อทาทามิ มีโต๊ะเตี้ยวางไว้บริเวณกึ่งกลางห้อง มันได้รับการ จัดและดูแลอย่างดีแต่กลับไม่ให้ความรู้สึกว่ามีคนใช้งานห้องนี้เท่าไรนัก

"นั่งก่อนสิ เต๋ยวจะไปยกน้ำชามาให้"

พุดจบอิซซิงก็เดินหายเข้าไปในห้องครัวซึ่งมีเพียงประตูเลื่อนคั่นกลาง "ขอบคุณค่ะ"

ฮารุกะกล่าวตอบอีกฝ่ายพลางนั่งคุกเข่าลงบนเบาะ

บรรยากาศรอบด้านเงียบสงบจนเสียงเตรียมถ้วยชาและเสียงต้มน้ำฟัง

ดูดีกว่าปกติ

ปัจจุบันยาคุโมะอาศัยอยู่ในห้องชมรมคนรักภาพยนตร์ที่มหาวิทยาลัย ก็จริง แต่เมื่อก่อนเขาเคยใช้ชีวิตอยู่ที่นี้

เมื่อคิดเช่นนั้นแล้วห้องเล็กๆ เพียงแปดเสื่อ* นี้ก็กลับกลายเป็นสิ่งพิเศษ สำหรับฮารุกะ

"เฮลละ คราวก่อนเราคุยกันถึงไหนนะ"

อิซซิงยกถาดซึ่งวางถ้วยชาสองใบกลับเข้ามาในห้องรับแขก

"ตรงที่บอกว่ามีคนที่เขาลืมไม่ได้ใช่ปะ"

ฮารุกะตอบขณะรับถ้วยชาจากอีกฝ่าย

'มีคนคนหนึ่งที่ยาคุโมะลืมไม่ได้'

ครั้งก่อนตอนที่อิซซิงพูดถึงตรงนี้ น่าเสียดายที่ยาคุโมะเข้ามาพอดีจึง ยังไม่ทันจะได้รู้เรื่อง

คนคนนั้นคือใคร

หรือว่าจะเป็นรักแรกของยาคุโมะกันแน่

แม้แต่คนแข็งแรง อย่างยาคุโมะก็มีช่วงเวลาอ่อนไหวที่มอบความรู้สึกดีๆ ให้กับใครบางคนอย่างนั้นหรือ

ข้อสันนิษฐานมากมายหลายหลากวิ่งวนอยู่ในหัวใจของฮารุกะ

"เธอ... นั่นก็เท่ากับยังไม่ได้เล่าอะไรให้ฟังเลยสินะ" อิซซิงจับชาก่อน

* การวัดหน่วยพื้นที่แบบญี่ปุ่น หนึ่งเสื่อเท่ากับพื้นที่ประมาณ 1.65 ตารางเมตร

พูดเช่นนั้น

"มีใครอยู่บ้าง!"

เสียงคุ้นเคยดังลั่นขึ้นตรงประตูหน้าบ้าน ก่อนที่ร่างใหญ่ยักษ์เหมือน
หมีจะเปิดประตูห้องรับแขกโผล่พรวดเข้ามา

คนคนนั้นสวมเสื้อย้วยอยู่กับเนกไทซึ่งปลดจนหลวม

"คะ...คุณโกะโต"

ฮารุกะส่งเสียงประหลาดใจเมื่อได้พบบุคคลไม่คาดฝัน

โกะโตคนนี้ก็มีความเกี่ยวข้องกับยาคุโมะอย่างลึกซึ้ง

คนที่พบและช่วยเหลือยาคุโมะให้รอดพ้นน้ำมือของผู้เป็นแม่ก็คือโกะโต
ผู้นี้เอง นอกจากนี้เขายังรู้ถึงความสามารถพิเศษของชายหนุ่ม เวลาเกิดคดีขึ้น
ที่ไรจะต้องลากยาคุโมะออกมาใช้งานเพื่อทำประโยชน์ต่อการสืบสวนเสมอ

"ทำไมหนูฮารุกะถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ"

โกะโตถามด้วยความประหลาดใจ ทว่าคนถูกถามก็ตกใจเช่นกัน

"คุณโกะโตต่างหากล่ะคะ มาทำอะไรที่นี่"

"อ้อ กะจะมาไหว้หลุมศพสักหน่อยนะ"

โกะโตตอบด้วยท่าทางเฉินๆ ก่อนจะทิ้งตัวนั่งขัดสมาธิลงข้างเธอ

"เห็นว่าได้แผลมาหรือ"

อิซซึนเลื่อนสายตามองบริเวณท้องของตำรวจร่างยักษ์แล้วถาม

ฮารุกะเองก็ได้รับรู้ที่หลังว่าในคดีเมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อนโกะโตถูกมีดแทง
เข้าที่ท้องจนต้องเข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล

"แผลแค่นี้แค่นี้ นะ"

เขาพูดเหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่พร้อมพ่นลมออกทางจมูกคล้ายไม้แฉแส

"คุณจะได้แผลก็เรื่องของ คุณ แต่อย่าให้ยาคุโมะต้องเสี่ยงอันตรายล่ะ"

อิซซึนมองโกะโตด้วยสีหน้าแข็งเกร็ง

"หนวกหูนะ! นั่นมันคำพูดผมต่างหาก! ผมต่างหากที่ต้องทำเรื่องเสี่ยง
อันตรายเพราะคำสั่งของเจ้ายาคุโมะ!"

"เสียงดังหนวกหูไม่เปลี่ยนเลย"

12 นักสืบวิญญาณยุคโมะ SECRET FILES

อิซซึนส่ายศีรษะอย่างระอาเมื่อคู่สนทนาแหกปากโวยวาย

"ยุ่งไม่เข้าเรื่อง ว่าแต่มีรูปหรือเปล่า"

โกะโตเหลือวซ้ายแลขวา

"คุณมาไหว้หลุมศพไม่ใช่รี"

"ใช่"

"แล้วทำไมถึงไม่เตรียมรูปมาด้วย"

"พูดมากอยู่ได้ ก็คนมันลึ้มให้ทำไง"

โกะโตทำหน้าอันเหมือนเด็กพลางหยิบรูปหรือออกจากกระเป๋า

"ที่นี้ห้ามสูบบุหรี่"

อิซซึนคิดว่าบุหรี่ปากของอีกฝ่าย

"อย่าพูดจาไร้เยื่อใยแบบนี้ซะ"

"ไร้เยื่อใยอะไร คุณใช้คำพิสดารการณ์แล้ว"

"ขอโทษๆ ว่าแต่หนูฮารุกะมาทำอะไรที่นี้ล่ะ"

โกะโตถามขณะเก็บกล่องใส่บุหรี่ปากกระเป๋า

"ฉันมีเรื่องคุยกับคุณอิซซึนนะคะ"

"เรื่องคุย?" โกะโตเอียงคอจ้อง

"อาดมาตั้งใจว่าจะเล่าเรื่องคดีเมื่อหกปีก่อนให้หนูฮารุกะได้รู้ไว้ล่ะ"

อิซซึนกล่าวเสริม

"อ้อ คดีนั้นเองแหละ"

โกะโตตบหน้าขาดังป้าบ จากคำพูดนี้พอจะอนุมานได้ว่าเขารู้เนื้อหาของเรื่องที่ยอิซซึนจะเล่าให้ฟัง นอกจากนี้...

"เป็นเรื่องเกี่ยวกับคดีหรือคะ"

"ใช่ แกมคดีใหญ่ด้วย จะให้เสริมอีกก็คือมันเป็นคดีแรกที่ฉันกับยาคุโมะร่วมมือกันนะ"

"จริงหรือคะเนี่ย"

ฮารุกะส่งเสียงตกใจ ได้ยินดังนั้นโกะโตก็ขมวดคิ้วแล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้

"ใช่ ทุกเรื่องต้องมีจุดเริ่มต้น"

ขณะนี้ยากูโมะซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยช่วยเหลืองานสืบสวนของ
โกะโตเหมือนเป็นเรื่องปกติ แต่มันก็ต้องมีครั้งแรก

"เอาเป็นว่าเรามาเริ่มกันเถอะ"

อิซชินจับน้ำชาหนึ่งอีก

"นั่นสินะ"

ครั้งนี้โกะโตมาแปลกที่เห็นด้วยอย่างว่าง่าย

อิซชินพยักหน้าคล้ายจะบอกว่ารับทราบแล้วเริ่มต้นเล่า

"ตอนนั้นยากูโมะเพิ่งอยู่ ม.สาม เรื่องราวทั้งหมดเริ่มต้นขึ้นจากข่าวลือ
เรื่องหนึ่ง..."

โรงเรียนนั้นมีข่าวลือเรื่องหนึ่ง...

ว่ากันว่าตึกจะได้ยินเสียงดังออกมาจากต้นซากุระซึ่งปลูกอยู่ในสวน
ด้านหลังโรงเรียน

บ้างก็ว่าเป็นเสียงผู้หญิงร้องไห้สะอึกสะอื้น บ้างก็ว่าเป็นเสียงผู้ชาย
ร้องโหยหวน

ไม่ใช่แค่เสียงเท่านั้น ยังมีผู้พบเห็นวิญญาณอีกด้วย

วิญญาณดวงนั้นคืออาจารย์ซึ่งฆ่าตัวตายไปแล้ว

ไม่ใช่ เป็นเด็กที่ตายเพราะประสบอุบัติเหตุต่างหาก

ข่าวลือถูกสร้างเสริมเติมแต่งจนไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าเป็นความจริงเป็นยังไง

บทที่ 1

-1-

ทาคางิชิ อาเคมิเปิดประตูในวินาทีเดียวกับที่ออกเข้าเรียนตั้งขึ้นแล้ว
เข้าไปยืนตรงแท่นหน้าห้อง

เหล่านักเรียนยังคงส่งเสียงจ้อกแจ้กจอบแจบเนื่องจากเพิ่งหมดเวลาพัก
อาเคมิวางมือทั้งสองข้างลงกับแท่น กวาดตามองรอบห้องรอให้ทุกคน
เงียบเอง

เด็กวัยนี้ยิ่งสั่งให้เงียบจะยิ่งเสียงดัง เธอรู้ดี

สำหรับเด็กวัยรุ่นซึ่งอารมณ์แปรปรวนง่าย แม้ว่าจะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ
แต่หากการกระทำของตนถูกตำหนิก็จะไม่ชอบ

อาเคมิเรียนรู้เรื่องเหล่านี้ด้วยตัวเองจากชีวิตการเป็นครู หาใช่มีใคร
สั่งสอน

เหล่านักเรียนเริ่มเงียบเสียงลง

"งั้นมาเริ่มเรียนกันดีกว่าเนอะ"

เธอเปิดสมุดเช็คชื่อ จากนั้นกวาดตามองรอบห้องและพบว่ามีเก้าอี้ว่าง

โต๊ะตัวที่สองจากด้านหลังฝั่งติดกับระเบียบทางเดิน...
 หญิงสาวจำได้ว่าในช่วงโฮมรูมเมื่อตอนเช้าเจ้าของโต๊ะยังนั่งอยู่ตรงนั้น
 "ไซโตล่ะ" อาเคมิส่งเสียงถามนักเรียนทุกคนในห้อง
 "โตดเรียนอีกแล้วมั้ง"
 ซีคาสะ หัวใจของห้องซึ่งนั่งแถวหน้าสุดพูดด้วยน้ำเสียงไม่ปกปิดความ
 รังเกียจ
 อีกแล้วเหอ...
 ความผิดหวังแผ่ไปทั่วหัวใจของอาเคมิ
 "เขาหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่"
 เธอลองถามซีคาสะดูและได้คำตอบว่า "ไม่รู้สิ" แบบกลับทำไซล้อ
 "แล้วซัจจังล่ะ รู้ไหม"
 อาเคมิหันมองซาจิโกะ เด็กสาวผู้นั่งติดกับโต๊ะที่ว่าง
 "เอ่อ...คือ...เขาอยู่จนถึงจบคาบแรกนะคะ แต่ออกไปจากห้องช่วงพัก
 ระหว่างคาบ แล้วก็หายไปเลย...ขอโทษค่ะ"
 ซาจิโกะกล่าวเหมือนมารดาซึ่งขอโทษเมื่อลูกทำความผิด
 "ไม่ต้องขอโทษหรอก เธอไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย"
 อาเคมิบอกนักเรียนเช่นนั้นแล้วถอนหายใจ
 ถ้าไม่อยู่ตั้งแต่คาบที่สอง อาจารย์คนอื่นๆ ก็ควรแจ้งเธอ ทว่าไม่มี
 ใครสนใจเลยที่นักเรียนหายไป
 อาเคมิไม่เข้าใจเลยทำไมถึงปล่อยให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้
 "เริ่มเรียนกันเถอะ ผมขี้เบื่อเรียนจนตัวลั่นไปหมดแล้ว" ซีคาสะพูด
 "เชื่อก็บ้าแล้ว!"
 โยเฮซึ่งนั่งหลังซีคาสะสวนขึ้นทันควัน มีเสียงกลั่นหัวเราะดังคึกคักจาก
 ทั่วห้อง
 อาเคมิรู้ว่าจะละเลยการสอนเพราะนักเรียนเพียงคนเดียวไม่ได้ ทว่า...
 "เปิดหนังสือหน้าหนึ่งร้อยหกสิบแปดแล้วอ่านกันเองไปก่อนนะ ครูจะ
 รีบกลับมา"

16 นักสืบวิญญาณยาคุโมะ SECRET FILES

"โหยยยยย!"

เสียงทักท้วงดังระงม กระนั้นเธอก็ไม่อาจทำการเรียนการสอนโดยปล่อยให้มันักเรียนโดดเรียนได้ หญิงสาวเขียนคำว่า 'เรียนด้วยตัวเอง' บนกระดานดำแล้วออกจากห้องไป

เธอรู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน

เด็กหนุ่มคนนั้นจะอยู่ที่เดิมทุกครั้งราวกับรอคอยให้ใครสักคนมาพากลับไป

อาเคมิก้าวเร็วๆ ไปจนสุดระเบียบทางเดินแล้ววิ่งขึ้นบันได ก่อนจะเปิดประตูซึ่งเชื่อมสู่ตาดฟ้า

สายลมแห่งๆ ของฤดูใบไม้ร่วงพัดกระทบใบหน้า เธอยกมือขึ้นป้องพลาจก้าวออกสู่ภายนอก

ว่าแล้วเชียว...

มองเห็นแผ่นหลังของนักเรียนชายคนหนึ่งซึ่งยืนพิงรั้วเหม่อมองฟ้าไซโต ยาคุโมะ

แผ่นหลังนั้นดูเศร้าร้อยคล้ายกำลังแบกรับบางอย่างเอาไว้

อาเคมิก้าวเข้าไปหายาคุโมะช้าๆ

ทำไมถึงหนีออกจากห้องเรียนล่ะ...

ถึงเธอจะถามเช่นนี้ อีกฝ่ายก็คงไม่ยอมบอก

"นี่"

อาเคมิส่งเสียงไปยังแผ่นหลังของเด็กหนุ่ม

ยาคุโมะหันมาช้าๆ ตอบสนองต่อเสียงเรียก

เด็กหนุ่มสูงประมาณ 150 เซนติเมตรใกล้เคียงกับอาเคมิ เรียกว่าตัวค่อนข้างเล็กหากเทียบกับเด็กวัยเดียวกัน

หญิงสาวมองใบหน้าของยาคุโมะซึ่งอยู่ในระดับความสูงเดียวกัน

ยาคุโมะเป็นเด็กหนุ่มร่างผอม ใบหน้าหล่อเหลาแม้จะยังหลงเหลือเค้าความเป็นเด็ก ส่วนผิวก็ขาวซีดจนน่าสงสัยว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่

ดวงตาของเขามีตมและเย็นซา

เธอไม่รู้ว่เด็กคนนี้คิดอะไรรออยู่ แววดตาของเขาไร้อารมณ์ความรู้สึก
ราวกับเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นเสียมากกว่า

เด็กผู้ชายวัยรุ่นส่วนมากชอบแสดงตัวให้ยิ่งใหญ่เกินจริงซึ่งมักจบลงที่
ภายนอกดีแต่ภายในกลวงโป้

ทว่ายาคุโมะไม่ใช่

มีบางอย่างรายล้อมรอบตัวเด็กหนุ่มอายุเพียงสิบห้าปีคนนี้

"มีฤทธิ์อะไร"

ยาคุโมะเกาะศีรษะแกรกๆ อย่างรำคาญ

เสียงของเขาแปร่งๆ ดูไม่มั่นคงคล้ายเพิ่งผ่านการเสียดแทงมาหมาดๆ

มันทำให้อาเคมิสัมผัสได้ว่าอีกฝ่ายกำลังประกาศว่าห้ามเข้ามาใกล้
ตนมากไปกว่านี้

ยาคุโมะไม่ได้ปฏิเสธอาเคมิเพราะเธอเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

แต่เธอไม่เคยเห็นเขาสนทนากับเพื่อนร่วมชั้นเลยแม้สักครั้งเดียว

แน่นอนว่าเด็กหนุ่มพูดตอบบ้างตามความจำเป็น สิ่งที่ออกจากปากของ

เขามีเพียง 'อืม' หรือ 'ไม่ก็ 'เหอ' ซึ่งเป็นคำสั้นๆ เท่านั้น

คงไม่มีใครในโรงเรียนนี้ตอบได้ว่ายาคุโมะเป็นคนยังไง ชอบหรือเกลียด
อะไร

"ดูอะไรรออยู่เหอ"

อาเคมิพยายามสร้างรอยยิ้มพร้อมถาม

"ซาคุระ..."

ยาคุโมะหรีตาลงแล้วตอบเบาๆ

เธอรู้สึกแปลกๆ กับคำตอบของเขา ขณะนี้เป็นฤดูใบไม้ร่วง บนกิ่งไม้
จึงมีเพียงใบไม้แห้งจำนวนเล็กน้อยเท่านั้น

"กิ่งๆ ที่ไม่มีดอกไม้บานนะเหอ"

"ว่ากันว่าใต้ต้นซากุระมีศพถูกฝังอยู่ไม่ใช่เหอ"

เด็กหนุ่มตอบด้วยใบหน้านิ่งเฉย

ศพ...

18 นักสืบวิญญาณยาคุโมะ SECRET FILES

อาเคมิรู้สึกเหมือนหัวใจจะตีตึงออกจากอก เพราะจู่ๆ เขาก็พูดเรื่อง
น่ากลัวออกมา

จะว่าไปแล้วเธอเคยอ่านพบข้อความแบบนี้เมื่อนานมาแล้ว

เป็นเรื่องเกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่ยินตนาการไปเองว่าสาเหตุนักบินที่ซากระ
งดงามเป็นเพราะมีศพฝังอยู่ และเอาแต่จินตนาการถึงความน่าสยดสยอง
ซึ่งทำให้เกิดเหตุการณ์นั้น

ยาคุโมะเองก็กำลังจินตนาการเช่นนั้นอยู่หรือ

"แล้วพบไหม" อาเคมิแกล้งถาม

"อะไร"

"ศพไง"

แก้มของยาคุโมะกระตุกเบาๆ คล้ายตกใจในคำพูดของเธอ ทว่าเขากลับมาทำหน้านิ่งเฉยเหมือนเดิมอย่างรวดเร็ว จากนั้นสอดมือเข้าไปใน
กระเป๋ากางเกงราวกับจะบอกว่าหมดธุระแล้ว แล้วเดินผ่านด้านข้างของ
อาเคมิมุ่งหน้าไปยังประตู

"เธอชอบที่นี่เหรอ"

หญิงสาวมองตามแผ่นหลังอีกฝ่ายไปพร้อมส่งเสียงถาม

ความจริงเธอไม่ได้อยากรู้เรื่องนั้น เพียงแค่ปรารถนาจะสนทนากับ
ยาคุโมะให้มากขึ้นอีกสักนิด ด้วยเชื่อว่ามันอาจเป็นโอกาสในการเปิดหัวใจ
ของเขา...

เธออาจคิดอะไรๆ ง่ายเกินไปแต่ก็หวังแบบนั้น

"หา?"

เท้าของยาคุโมะหยุดก็ตรงหน้าประตู

"ก็เห็นเธออยู่ตรงนี่ประจำ"

"ขอร้องล่ะ ช่วยเลิกสนผมให้เหมือนคนอื่นๆ ที่เถอะ"

นี่คือคำตอบของเขา

"จะให้ครูเลิกสนเธอได้ยังไง!"

อาเคมิเปลอเสียงแข็งด้วยหงุดหงิดกับคำพูดของเด็กหนุ่ม

"..."

ยาคุโมะกล่าวบางอย่างที่ทั้งที่ยังหันหลังทำให้ฟังไม่ได้ศัพท์

"อยากพูดอะไรก็พูดให้ชัดเจนสิ"

เด็กหนุ่มหันมาในวินาทีที่อาเคมิก้าวเท้าออกไปหาเขา

สายตานั้นที่มั่งคั่งจนทำให้เธอเสียวสันหลังวาบ

มันเย็นเยียบและด้านชา

อาเคมิพูดไม่ออก ได้แต่ยืนนิ่งตัวแข็งทื่อเหมือนนกโตนงูจ้องจะเขมือบ

"ผมไม่สนคุณหรอกนะ ทำตัวน่ารำคาญอยู่ได้"

หลังความเงิบตาเดินไปพักใหญ่ ยาคุโมะก็กล่าวอย่างพลัดไสแล้วรีบก้าวเท้าเดินจากไป

หญิงสาวถอนหายใจเอือกใหญ่ ก่อนจะทิ้งตัวพึมพำเหมือนที่ยาคุโมะทำพร้อมกับมองทิวทัศน์อย่างเหม่อลอย

มองเห็นต้นซากุระซึ่งปลูกอยู่ในสวนด้านหลังโรงเรียน

"น่ารำคาญ... เหรอ..."

อาเคมิกลับมาทำงานหลังจากลาคลอด และรับตำแหน่งอาจารย์ที่ปรึกษาของห้องยาคุโมะเมื่อฤดูใบไม้ผลิปีนี้เอง

อาจารย์ที่ปรึกษาคนก่อนก็เตือนว่า 'เขาไม่ได้ทำตัวเป็นปัญหา ปล่อยให้ไปจะดีกว่า'

ยาคุโมะปฏิเสธทุกสิ่งยกเว้นตัวเอง สร้างกำแพงที่มองไม่เห็นล้อมรอบตัว และคอยเฝ้าสังเกตการณ์จากภายในนั้น

แม้ยื่นมือไปหา เขาก็จะไม่ยอมออกจากกำแพงนั้นเด็ดขาด

พยายามเอาตัวเข้าไปข้องเกี่ยวกับใครแต่จะเหนื่อยใจเสียเปล่าๆ

อาเคมิเองคิดจะตัดใจเสียหลายรอบ

สิ่งที่ครูทำได้นั้นมีเพียงน้อยนิด เธอรู้ดี แต่ก็ไมอาจทอดทิ้งยาคุโมะ

หญิงสาวรู้ตัวมานานแล้วว่าเป็นคนจู้จี้จ้าน แต่การที่เธอสนอกสนใจในตัวยาคุโมะเป็นเพราะนิสัยนี้เท่านั้นหรือ

อาเคมิไม่รู้สึกรู้ว่าเด็กหนุ่มเป็นคนอื่นคนไกล

20 นักสืบวิญญาณยุคโมะ SECRET FILES

แน่นอนว่าพวกเธอไม่ได้มีสายเลือดเดียวกัน แต่มีบางอย่าง...หญิงสาว
รู้สึกคล้ายมีสายสัมพันธ์เชื่อมพวกตนเข้าไว้ด้วยกัน

ไม่แน่ ที่เธอคิดแบบนั้นอาจเพราะข่าวลือเกี่ยวกับเขาก็เป็นไปได้
อย่างไรก็ตาม ที่ยาคุโมะปิดหัวใจเช่นนี้ย่อมมีสาเหตุ เขาอาจมีปัญหา
ครอบครัวหรือการใช้ชีวิต

จะว่าไปแล้วอาเคมิรู้จักยาคุโมะเพียงตัวเขาตอนอยู่ที่โรงเรียนเท่านั้น
ลองไปบ้านเขาวันนี้เลยดีไหมนะ...
หญิงสาวตัดสินใจเช่นนั้น

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)